

Armani és szerelem

Bán Zsófia

Még hogy az ő veséje nem elég jó. Vagy a mája. Meg tudta volna rúgni azt a nyálas kis orvost. Ha orvos volt egyáltalán, és nem csak egy lenyalt zsúrpubi. Egy kezdemény. Mit tudja ez?! Különbén még csak meg se vizsgálta! Hogy jön ahhoz, hogy csak úgy ránézésre azt mondja valakire, hogy nem kell. Hogy nem elég jó. Örülhetne, ha majd az ő korában olyan szíve, veséje, mája lehetne, mint neki. Megnyalná mind a tíz hentesujját, az biztos. Amikor majd negyvenévesen szívrohamban feldobja a talpát, akkor majd örülne, ha lehetne neki ilyen szíve.

Egy hetvennyolc éves szív, az tudja a dolgát, tudja, hogy mit miért csinál. Hogy merre hány méter. Megbízható, mint egy svájci óra. Hogy lehet valaki ilyen pimasz?! Hogyan foszthat meg reménykedő szenvedőket egy teljesen jól működő vesétől, szívtől, májtól. Ő soha nem ivott egy kortyot se, az ő mája, az olyan, mint a szüzlány hímpora. Na jó, néha, nagyobb vállalati murikon, de csak szimbolikusan, mondhatni, koccintásilag. Hogy a tüdejéről ne is beszéljen, cigaretta egy szál se, elég volt beszívni amit az Ernő kieresztett. Füstölt, mint egy gyárkémény, azokat a rettenetes kis szivarokat, hogy is hívták őket? Ja igen, Csongor, mit nekik költészet, ezeknek semmi se volt szent. Na el is lettek küldve a nixbe, nem mintha a mostani bagázs egy kummányival is jobb volna, nem azt mondja, de most legalább át tud kapcsolni a bíbiszíre, hogy ne hallja őket, az is ér annyit, mint egy beöntés. És akkor jön itt egy ilyen kis nímand, aki nyilván KISZ-fiú volt, habzó szájjal trianonozik meg zsidózik, be se engedik anélkül a kórházi büfébe, és ránézésre közli, hogy maga túl öreg. A jó édes anyja, az a budai középkeresztény, ondolált hajú úriasszony, az a túl öreg. Meg hogy amúgy se fizetnének érte. Igenis olvasta ő a Nők Lapjában, de lehet, hogy a Story Magazinban, hogy ennek van valami tarifája, és hogy a jó minőségű szervekért igenis fizetnek, előre. Lehet, hogy nem pont a magyarokról szólt a cikk, de ha máshol csinálják, akkor nyilván nálunk is, miért pont itt ne, most akkor európaúnió vagy nem európaúnió, különben mire jó az egész, ha nem mindenhol ugyanúgy klappolnak a dolgok. És ő egyszerre rájött, hogy ez a megoldás. Hogy ebből fog élni. Mert hogy a nyugdíjából nem bír, az *von haus aus*, még a gyógyszerekre se elég. Arról nem beszélve, gondolta, hogy ezen az istenverte helyen lopnak is, már nem tud úgy eldugni valamit, hogy ők meg ne találják. Főleg a Gréti meg a bandája. Ő már azt se tudja, mit hova dugott, de hogy ezek megtalálják, az biztos, mint a célfilm. Különbén hová tűnne folyton a dugipénze. És akkor jön itt neki ez a kis pinabosszantó és közli vele, hogy nem fizetnek. Meg hogy különben is, az ő szervei már nem jók semmire. Nem akarta közölni evvel a seggfejjel, hogy neki meg melyik szerve nem jó semmire, bár most, hogy így belegondol, lehet hogy közölte. És attól lett olyan lila a pasas feje. Még ordított is, vele, egy ősz öregasszonnyal. Hát honnan szalajtották ezeket, a legelőről?

Akkor vette csak észre, mire idáig jutott, hogy valahogy túl könnyűnek érzi magát, hogy nincs ott az a szokásos, megnyugtató súly, amitől érzi, hogy él, amitől tudhatja, hogy még mindig a nehézkedés birodalmában van. A kis foltos, sima szőrű

foxija mindig a lábánál aludt, s rendesen a kutya fészkelődésére ébredt, aki azonban most nem volt sehol. Lehet, hogy nem csak én, de a Zsoli is meghalt? Lehet, hogy ki vagyunk nyírva? Vagy lehet, hogy csak én vagyok kinyírva, a Zsolit meg elvitték, elédesgették, nyilván az a rohadék Gréti volt, akinek egy ideje már fáj rá a foga, láttam én, gondolta, ahogy mindig nézi a társalgóban, azokkal a sóvárgó, güli szemével, mondtam is neki a múltkor, mért nem szerzel már magadnak egy kutyát, Gréti, mire azt mondta, azon a nyáltól elcsöppenő, citerázó hangján, hogy ilyen édeset mint a kis Zsoli, úgyse tudnék találni, ugye, Zsolikám, édes virágszálam, azt hittem, elhányom magam, mit tapizza folyton a kutyámat, kopjon le róla, ismerem a fajtáját, negédeskedik, smúzol, a nyakadba lihegve dicsér, aztán az első adandó alkalommal hátbatámad, elszerezi a férjedet, megveszi a kalapot, amit látott rajtad az operában, feljelent a Gestapónál, elterjeszti rólad, hogy kankós vagy, mindegy, csak ártson. Most már biztos, hogy a Gréti volt, gondolta, kinyírta a szegény Zsolit, csak azért, hogy nekem ártson, de én nem hagyom annyiban, én úgy kidobatom ebből a kócerájából, hogy csak úgy nyekken az a bibircsókos háta az aszfalton, mit képzel, hogy még mindig a komcsik grasszálnak, ő meg oszthatja az észet, mint személyzetis főnéni, hogy utáltam ezeket, hát ő itt se nem főnéni, se nem személyzetis, sőt még csak nem is személy. Egy nulla! Egy *non-entity*! Még azt is velünk, levelezőkkel gépeltette le, hogy *thank you*, nehogy elrontsa, egy hernyó, akit el fogok taposni, csak találjam meg valahol a papucsomat, és azzal fel is ült az ágyban és le is lógatta a lábát a hideg padló fölé. Hideg volt, kutya hideg. Apropó, kutya. Zsoliiii, kiabálta azon az éles, fülrepszató hangján, amitől még a legprosztóbb telefonos ügyintézők is azonnal haptákba vágják magukat és bekapcsolták, ahova csak kérte. De az már régen volt, már nemigen telefonálgattot sehova, nem volt kinek. Csak a tudakozót hívta néha, hogy kiderítsen bizonyos címeket. Például a klinikák címét, mert a telefonkönyvét, ami amúgy is csak 1987-es volt, a Zsoli szétrágtá. Hol lehet ez az istenverte kutya!

Kétes tisztaságú hálóingében keresztülvágta magát a lakrészét egyenletesen beborító szeméten és lomon a bejárati ajtaja irányába. Semmit sem dobott ki, mindent megőrzött, gyűjtögetett, hátha jó lesz még valamire, esetleg pénzzé lehet tenni, régi újságok, üres kefirespoharak, könyvek, képeslapok, kupakok, kiszuperált elemek, fényképek, levelek, elrongyolódott, kiszolgált ruhák, szótárak, sörlátétek, éttermi menük, régi programfüzetek és üres kutyaeledeles konzervek álltak halomban — egy újrahaznosíthatatlan élet hordaléka. Mégis az újrahaznosítás volt a vesszőparipája. Nem tudta elfogadni azt a tényt, hogy dolgok egyszerűen megszűnnek létezni, pontosabban működni, valamiképpen hasznosnak lenni, mert az nem lehet, hogy valamit, bármit, akármi apróságot valamire, valamilyen formában újra ne lehessen felhasználni, gondolta, mert akkor tényleg mindent el lehetne pusztítani. S most, amikor már mindenét eladta, pénzzé tette és elköltötte, ez a gondolat volt az utolsó menedéke, ettől remélte sorsa jóra, de legalábbis jobbra fordulá-

sát. Mert egy reggel végre eszébe jutott a megoldás, egy pompás ötlet, ami rendberakta volna az életét, és akkor ez a kis pörsenés, ez a kis fing elhajtja. Nem fogja ennyiben hagyni. Ma igenis elmegy egy másik klinikára, csak előbb jönne elő az istenverte kutyája. Elordította magát a folyosón, Zsoliiiiii, erre mindenki ijedten kidugta a fejét az odújából, ez is olyan nevetséges, gondolta, olyanok, mint az állatkerti példányok, mindenki üldögél a ketrecében és csak etetésre bújnak elő. Az ordításra az ügyeletes ápolónő is kidugta a fejét. — Mi van, Margókám? Tudhatná, ilyenkor már kieresztjük a kertbe, különben mindent összevivel magánál. — Miért, hány óra van? — Mindjárt fél tizenegy. — Hát mért nem mondta rögtön, hogy itt engem ordibálni, nem tudna valami normálisabb aldatót adni, amitől fel bírok kelni és nem érzem úgy magam, mint akire rádólt a Mátyás templom?! Ma fontos dolgom lenne, és tessék, már elment a fél nap, na de mit törődik maga evvel. — Visszacsoszogott a szobájába, hogy felöltözzön.

Akarta a fene leadni a svábhgyi villalakást, ahol negyvenkét évet leélt, de a nyugdíja olyan kevés volt, hogy még a Zsolinak is alig jutott ennyivalóra, nemhogy a rezsit fizetni tudta volna. A hentesől néha kikönyörgött némi csirkeaprólékot hitelbe, de hiába legyintett Tibi úr, hogy nem kell, ő mindig ragaszkodott ahhoz, hogy hó elején megadja. Aztán jött egy tél, amikor úgy lefagytak az utcák, hogy alig tudott lebotorkálni a buszmegállóig, és amikor fel akart szállni, megcsúszott. Margóka, maga jobb mint a Schwarzenegger, veregette a vállát az orvos két hónappal később, amikor aláírta a kórházi elbocsátó papírjait, de Margó tudta, hogy hiába épült fel úgy-ahogy, hetvennyolc évesen a combnyaktörésből, neki annyi. *Gátá*, mondta magában, ahogy még Aradon, a nagyanyjától tanulta. Muszáj lesz leadni a lakást és bevonulni abba az istenverte otthonba.

Néhány órával később magába roskadva ült egy városligeti padon, nem messze a Hermina úti otthontól, ahol lakott. Megint elhajtották. Az Amerikai úti klinikán is, meg a szomszédos szeretetkórházban is. Utóbbiban közölték vele, hogy nem ők szoktak fizetni, hanem nekik fizetnek, és hogy akik náluk vannak, azoknak előbb van szükségük egy jó minőségű, új kacsára, mint egy másik vesére. Elképesztő hozzáállás, dohogott, aztán csoda, hogy utálják a zsidókat. Annak idején a svábhgyi lakást azért kapta vissza az ura, mert elvállalta, hogy tanácsokat osztogat az Ipari Minisztériumnak. Ő ugyan mondta neki, hogy ahhoz képest, hogy a géppgár, *noch dazu* a villa másik fele is einstandolva lett, talán máshol is ellennének, nem kéne ezért a kis himihumiért *ezeknek* leköteleződni, de nem, neki a sajátja kellett vissza, ragaszkodott hozzá, és azt hajtogatta, hogy ahhoz képest, amit elvettek, ez a minimum, és ha egyáltalán, akkor *ezek* vannak lekötelezve *neki*, és jöhetnek az enyves hátára sízni. És ha Margónak ez nem tetszik, akkor nem szívesen mond ilyet, de ne ment volna hozzá feleségül. Pedig Margó nem szeretett a hegyen lakni, a legközelebbi boltig elmenni is egy kisebbfajta kirándulás volt, az utcán nem lehetett senki ismerőssel találkozni, nem lehetett boltok előtt, utcasarkon állva trécselni, és irigyked-

ve gondolt újlipótvárosi barátnőire, akiknek ez, mondhatni, természet adottság volt. Ernő azonban hajthatatlan volt, és kurtán csak annyit mondott, hogy ha mást nem, legalább élvezze a jó levegőt. Na ettől volt az ő tüdeje olyan tiszta, mint a Mont Blanc csúcsa, leszámítva az Ernő búzrúdjából beszívottakat (hogy aztán az infarktus, ami elvitte, ezektől jött-e neki vagy csak az általános izgalom vitte sírba, már sose tudják meg), és ezt akarták most egy laza mozdulattal kidobni a szemétdombra, mondván, hogy sajnálják, de „túl idősnek tetszik lenni”, mért nem mondják mindjárt, hogy öreg, mint az Orion űrhajó, és keringjen csak tovább, nagy Magyarország feltámadásáig.

Ült a padon, a késő októberi Ligetben, és bámult maga elé. El nem tudta képzelni, mi lesz. Füstbe ment a ragyogó terv. De legalábbis nagyon úgy nézett ki, hogy füstbement.

Helyes kutya, a magáé?

Míntha valami függönyön keresztül hallotta volna a nyilvánvalóan hozzá intézett szavakat. Fölnézett. Egy fiatal, nagyon sovány arcból pillantott vissza rá egy égő, lázasnak tűnő szempár. A lány egyik szemöldökébe két üres fémkarika volt aggatva, amiről az jutott eszébe, hogy olyan, mintha a hozzájuk tartozó függöny épp mosásban lenne. Sőt, ahogy alaposabban szemügyre vette, mindkét fülén is volt néhány. A keze kissé szutykos volt, a körmei tövig rágva. Ebben a nyirkos, hűvös időben csak egy vékony farmerdzseki volt rajta, az ujjja könyékig feltűrve. Az egyik alkarjára egy monogram és egy dátum volt tetoválva. Eltartott egy darabig, amíg válaszra nyitotta a száját. Nem volt hozzászokva ahhoz, hogy ez a korosztály megszólítsa. Az SZTK-ban — állítólag már nem így hívták, de neki még mindig ez jött szájra —, időnként jóízűen eldiskurálgatott a magakorabeliekkel, többnyire ezért is járt oda, hogy néha mással is szót váltson, ne csak azokkal a kreténekkel az otthonban, akiket már ki nem állhatott. Ez a lány viszont nem lehetett több huszonöttnél. A szokatlan helyzettől kicsit felélénkült.

Igen, az enyém. Szereti a kutyákat?

Ja, főleg az ilyen kistestűeket. Foxi, ugye? Hogy hívják?

Zsoli.

Á, előkelően franciás. Nekem is volt régen kutyám.

És mi lett vele?

Elgázolta egy autó.

Ó, de sajnálom. Szegénykém. És hogy hívták?

Puncika. Simaszőrű tacsó volt.

Margó egy kicsit zavartan nézett maga elé. Nem ment ő se a szomszédba egy kis frivolitásért, de ez a lány annyira fiatal volt. Nem helyeselte. A Ferire is mindig rászólt, ha csúnyán beszélt. Csak azon az utolsó éjszaka hagyta rá, amikor megmondták nekik a fiúkat. Akkor ráhagyta, már mindegy volt, mert abban az órában számára is megszűnt létezni az, akinek a nevét a férje a szájára vette. Hirtelen megsajnálta ezt az ágrólszakadt lányt.

Minek az emléke ez a tetoválás a karján?

Egy srác. Régi ügy. Hülyeség volt odaíratni. Még nagyon fiatal voltam.

Hát éppenséggel most se valami idős. Képzeld, nekem is van.

Micsoda? Hapsija?

Margó már túrta is fel a kabátja ujját, hogy szabaddá tegye az alkarját.

Hát ez meg mi?

Ez is régi ügy. És még én is nagyon fiatal voltam. Emlék. Souvenir.

Ah bon.

Csak nem beszél franciául?

Kábé ennyi maradt belőle. Egy ideig francia szakos voltam.

És aztán?

Aztán el kellett menni melózni. Kellett a zsozsó.

Szegénykém. A szülei nem támogatták?

Hát, amire nekem kellett a pénz, azt nem támogatták.

Margó szemérmesen hallgatott. Eszébe jutott, hogy a fia sem szerette, ha olyasmiről faggatta, amiről nem akart beszélni. A nőügyeiről, például. Meg hogy mennyit keres. Ha kell pénz, mondogatta, szóljal, adok. A többi legyen az én dolgom. Ügyes fiú volt, mindig egy lépéssel mások előtt járt. És olyan csinosan tudott öltözködni, mindig a legdrágább márkákat hordta.

Hát magának van családja?

Margó egy darabig hallgatott. Érezte, ahogy a pulzusa gyorsulni kezd.

Van egy fiam, pont magához való lenne.

Igen? Van róla fényképe?

Margó kinyitotta a retiküljét, és előkotort belőle egy vastag keretes, műanyag bérlettkban őrzött fényképet. A lány füttyentett.

Ez igen.

Na mit mondtam.

Micsoda szerkója van. Ez az öltöny minimum egy Armani. Ha nekem ilyen csávóm lenne, nem lenne gondom egy szál se. Még jóképű is. Máris bele vagyok esve.

Margó hirtelen el is felejtette a bosszúságát. Rég nem érzett boldogságban üldögélt ezzel az idegen lánnyal, és azon törte a fejét, hogyan tudná meghosszabbítani az együttlétüket. Egyre hidegebb lett.

Itt lakom nem messze, a Hermina úton, elkísérne?

Miért ne. Úgyszincs más dolgom. Vezethetem a Zsolit? Olyan régen volt póráz a kezemben.

Margó mosolygott. Aztán az otthon kapujához érve gondolt egy nagyot. Még soha nem hívott meg ide senkit, ismerőst se, nem hogy idegent. Igaz, hogy akiket meghívhatott volna, már többnyire nem éltek.

Nem fázik? Nem jönne be egy teára?

De, kösz. Főleg ha egy kis rum is akad hozzá.

Odabent úgy hordozta körbe a lányt az otthon folyosóin, mint egy győzelmi tróféát. Hadd üsse meg a Grétit a guta. Nemcsak kutyája van, hanem most már látogatója is. Jó lesz, ha a Grétike felköti azt a sátorszerű, lottyadt bugyogóját. A lakrészéhez érve kitérta az ajtaját, és elnézést kért, ahogy mondta,

a kissé *kaotikus* állapotokért. A lány legyintett, ugyan, csak nem képzeli, hogy őt az ilyesmi zavarja. De ahogy beljebb került és szétnézett, egy kicsit azért láthatóan elképedt.

Maga nem dob ki semmit?

Nem visz rá a lélek. Sose lehet tudni. De ami igazán értékes, azt már mind eladtam. Ez már csak a vastartalék.

Ledobta a kabátját egy székre, kiment teát főzni a teakonyhába. Legalább most az egyszer rendeltetészerűen használja, gondolta, mert többnyire ezt a helyiséget is csak telepakolta. Konzervdobozok, kefires poharak, nejlonzacskók, használt porszívó-porzások, újságok, befőttés üvegek, és mindezek tetején, győzedelmesen, egy kitömött papagáj trónolt. Onnan kiabált be a szobába.

Ami itt még ér valamit, az mind a fiamtól van. Az az öltöny is, ami a fényképen van. Mit is mondott, milyen márka?

De mért vannak magánál a fia cuccai?

Hát... költözködik, és most itt tárolja.

Pár perc múlva már jött is vissza a szobába, kezében a két, gőzölgő teásbögre.

Képzeld, richtig találtam egy kis tearumot. Mit is mondott, hogy hívják?

Szétnézett az üres szobában. A mondatai úgy lógtak a levegőben, mint a petyhüdt luftbalmok. A barna tükrösszekerény ajtaja és a bejárati ajtó tárva-nyitva. Kiment a folyosóra, kezében még mindig a két gőzölgő bögrével. A társalgó felől, ezüstfejú botjára támaszkodva, éppen a Gréti csoszogott felé.

Látom, már egy házvezetőnőt is beszerezted — kiáltotta messziről, kurta, reszelős kis röhejjel zárva mondandóját.

Hova lett? — kérdezte Margó. A torkában hirtelen mintha gombóc keletkezett volna.

Hova, hova, hát ahova küldted. Azt mondta, megkérted, hogy vigyen el egy öltönyt a patyolatba. Most már a fiad cuccait is el akarod adogatni? Margókám, én mondom, nem lesz ez így jó. Ha a lányod hazajön, nagyon le fog pitykézni. De kösz, a teát elfogadom.

Azzal Gréti kivette a kezéből az egyik bögrét és eltűnt a szemközi ajtó mögött.